

samheten dervid, intilldess det lyckats få den afgjord på ett sätt, som är förenligt med det allmännas fördel utan att förnärma någon enskild.

Äfven för en representant med betydligt större kännedom om dit hörande förhållanden och kunskaper i allmänhet, än som stå mig till buds, torde det befinnas svårt, om icke omöjligt, att framlägga något fullständigt och antagligt förslag till ordnandet af pensionsväsendet för Statens tjenstemän. Ett sådant förslag kan endast utarbetas af Regeringen, som har eller är i tillfälle insamla alla dertill nödiga materialier. Jag vill derföre, med åberopande af de skäl, som 1869 års Stats-Utskott i sitt Utlåtande N:o 40 anført, föreslå,

att Riksdagen måtte anhålla, att Kongl. Maj:t behagade tillse, om icke Staten skulle kunna helt och hållet befrias från skyldigheten att pensionera sina embets- och tjenstemän, och att Kongl. Maj:t täcktes låta utreda lämpligaste sättet för pensionsväsendets ordnande på sådant sätt, att pensioneringen icke allt framgent blefve beroende af statsanslag, samt till Riksdagen aflåta de förslag, som af en dylik utredning och af öfriga förekommande omständigheter kunna föranledas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1871.

Jöns Andersson.

N:o 93.

Af Herr **Jöns Andersson** från Malmöhus län: *Om utgörande af frälserusttjensten in natura eller erläggande af vakansafgift derför.*

Vid sistlidne riksdag föreslog jag, att Riksdagen för sin del skulle besluta frälserusttjenstens utgörande in natura och, i den mån utgifter derför erfordrades, som icke ålåge de rustningsskyldige, ställa nödiga medel till Kongl. Maj:ts disposition för sådana utgifter; samt att med anmälan af detta beslut i underdånighet anhålla hos Kongl. Maj:t om vidtagande af erforder-

liga åtgärder för ifrågavarande rustnings snara uppsättande. Öfver detta förslag utlät sig dåvarande Stats-Utskott med hemställan, att det icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda, hvilken hemställan af båda Kamrarne bifölls, ehuru blott med tre rösters pluralitet i Andra Kammaren. Jag vill icke angripa de motiver dåvarande Stats-Utskott anförde för sitt afstyrkande, emedan Utskotts-ledamöterna i båda Kamrarne medgäfvit, att de icke kunde försvaras, men under diskussionen i Andra Kammaren lofvade jag att framdeles återkomma med samma ärende. Den omständigheten, att framställningen nära nog blifvit bifallen af Andra Kammaren i fjol, förtager icke allt hopp hos mig i år om en gynsam utgång. Kan jag dertill bereda innevarande års Stats-Utskott tillfälle att uppfylla bristerna i förra årets Stats-Utskotts motivering, så bör sådant åtminstone icke vara Utskottet till obehag. Möjligen kommer den förbättrade motivering, jag nu väntar, att föranleda till ett tillstyrkande af det förslag, som nu framlägges.

I hufvudsaken är det detsamma, åsyftande att innehafvare af privilegierad jord böra fullgöra de skyldigheter, som åligga jorden för åtnjutande af de friheter, de icke vilja försaka. Men i anledning af den förändrade ställning, frågan om vårt försvarsväsende intagit vid denna riksdag, och i betraktande af de stora anspråk på penningeuppoffringar som göras, vill jag göra ett tillägg till min förra framställning.

Med åberopande af de skäl, jag förut anført i ärendet, föreslår jag alltså, att Riksdagen för sin del beslutar att, derest den öfriga indelta armén skall bibehållas, frälserusttjensten hädanefter skall utgöras in natura och, i den mån det erfordras, till utgifter, som icke åligga de rustningsskyldige, ställer nödiga medel till Kongl. Maj:ts disposition för sådana utgifter, samt att Riksdagen, med anmälan af detta beslut, anhåller hos Kongl. Maj:t om vidtagande af erforderliga åtgärder för ifrågavarande rustnings uppsättande, eller, om Kongl. Maj:t finner sådant lämpligare och med det allmännas fördel mera öfverensstämmande, tillser att ifrågavarande rustningsskyldige jordegare blifva tillhållna att i likhet med andra rusthållare, som icke fullgöra effektiv rustning, till Staten erlægga en mot rustningsbesväret svarande vakansafgift.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1871.

Jöns Andersson.